

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epitome I. Alvarez De Paz In omnes libros De Vita Spirituali Eiusque Perfectione

Álvarez de Paz, Jacobo

Antverpiæ, 1620

Religiosus ocutos semper intendat in magna, & perfectione[m] sitiens non
adspernatur minima. caput. 40.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49057](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49057)

cura ac minima, si qua sunt, temporalia dēponunt, in eorum corde Dominus primus sedet. Nos qui ex electis & dilectis esse volumus, primā in corde nostro sedem Christo tribuamus, quod tunc profecto fit, quando perfectionem ut finem respicimus, & ceteris negotijs ac rebus virtutis actiones præponimus, &c. Perfectionis amor pia opera nō destruit, ac Dei obsequium non impedit: sed adiuuat, sed nobilitat, sed promouet, sed ad debitum splendorem perducit.

CAPITVM XL.

Religiosus oculos semper intendat in magna perfectionem sitiens, non adspiciat minima.

Qui perfectionem amat, eamque suorum actionum scopum finemque præfixit, ut ad aliquam puritatis mediocritatem perueniat, opus est, ut ad præstantissimam sanctitatem & excellentissimam perfectionem adspiciat, & oculos, non in merita pusillorum, sed in labores, & merita virorum sanctissimorum intendat. Qui autem solam communem virtutem concupiscunt, illa sæpe frustrantur, & citra communem vitam in magna conuersationis utilitate quiescunt. *Quam*

DE VITA SPIRIT. EPIT. 421

Quamobrem paulus sapienter nos monet, 1. Cor. 12.
 dicens: 'Emulamini charismata meliora, &

adhuc excellentiorem viam vobis demonstrat, &c. Nos ergo nobis eximia sanctitatis & perfectionis merita conquirenda proponamus: humilitatem Francisci & Augustini, charitatem, Dominici, & Ignatij nostri orationem, Bernardi & Antonij paupertatem, mundi contemptum, castitatem, obedientiam, & reliquas virtutes sanctorum suspiremus, vt saltem aliqua mediocritas virtutis nobis accedat. Cupiamus nos magna, quaramus sublimia, & à Deo petamus excelsa; vt ad minus moderata virtus nobis obtingat. Dominus enim mādatum perfectionis promulgans, ait: *Diliges Dominū tuum ex toto corde tuo, & in tota anima tua, & in omni mente tua*, non vt homines carne circumdati, Angelorum & beatorum charitatem exerceāt, quæ sine vlla intermissione in Deum amore fertur, sed vt eam vtcumque imitentur, & nihil charitati aduersum admittant. Nos ergo monitis Saluatoris edocti, & sanctorum exemplis animati, non in aliquam virtutem pusillam, non in vitam tepidorum, non in mores imperfectorū hominum, sed in maximam sanctitatem mentis oculos intendamus, & ad præpositam sanctissimis viris palmam curramus; vt in fine vitæ pro

Matth. 22.

D d 3 minoribus

minoribus operibus, digni aliquo præmi
 iudicemur. Me hortatur Deus, me quo-
 tidie fratrum exemplis, Prælatorum con-
 silijs, & sanctorum actionibus mouet, &
 omni à me fugata socordia, aliquid ma-
 gnum moliar, & ad quam vocatus sum
 perfectionem inquiram. Dicit mihi Sapientia
 Pro. 7. fili mi, custodi sermones meos, &
 præcepta mea reconde tibi. Fili, serua man-
 data mea, & viues: & legem meam qua
 pupillam oculi mei: liga eam in ung-
 uis tuis, scribe eam in tabulis cordis tu-
 dic sapientiæ, soror mea es, & prudentiam
 voca amicam tuam. Si ista verba, &
 similia quotidie audio, sed non obe-
 dio, moneor, sed non moueor, excito,
 & non assurgo, & nihil perfectum, nihil
 mea vocatione dignum aggredior, quis am-
 bigat me inuisum esse illi, cuius adhorta-
 tiones spernio, & à cuius nobilitate de-
 genero? Aquilæ hoc proprium esse rerum
 naturalium indagatores existimant, ut fr-
 lios ungue suspendant, & radijs solis op-
 ponant, & qui firme solis lucem contem-
 platus fuerit, filium agnoscat, qui vero in-
 validam corusco radiorum appulsu aciem
 submiserit oculorum, tamquam adulteri-
 um ab ungue demittant, & parentum
 damnatum arbitrio, à fratrum consorcio
 rejiciant

rejjiant. Idem facit pater noster cælestis qui se in Deuteronomio aquilæ comparauit, filios suos, qui omnes iusti sunt, de quibus inquit Paulus: *eratis aliquando tenebra, nunc autem lux in Domino, vt filij lucis ambulat*, lucis adspectu probat, & eam libenter adspicientes, filios, eam verò aduersantes, non tam filios, quam tepidos seruos agnoscit. Qui autem sunt, qui firme & stabiliter lucem intuentur, nisi qui mentis aciem in opera lucis intendunt, & sicut lux semper procedit, & crescit, vsque ad perfectum diem, ita eam vt matrem imitantes, semper ad maiora & altiora, vsquequo ad perfectionem perueniant, sine vlla cessatione mentis anhelant. Et qui sunt acie palpitantes, & non valentes lucis vim & splendorem perferre, nisi qui cuiusdam ordinariæ virtutis splendore cæcati, statim obruuntur, & oculos ad vana & mundana deflectunt? Si talis sum, quid mirum, si pater ille, qui totus lux est, me quotidie ignauitæ & negligentæ arguat & increpet: & si perseuerauero à suæ prouidentæ specialissimæ vngue dimittat, & non filium, sed seruum ignauium, & inertem agnoscat? Illud etiam incitat nos, vt magna quæramus & ad

2 Cor. 6.

D d 4 excellen-

excellentissimā virtutem festinemus, qui
 qui magna cupiunt, & magna petunt, ma-
 gna consequuntur; qui verò paucis concē-
 maiora & altiora fastidiunt, non semel
 luctuosam miseriam dilabūtur. Deus enim
 qui scrutatur corda, scit quid desideret
 ritus. Scit quidem approbans sanctum desi-
 derium, & illud innata benignitate motu
 adimplet. Cuius impletionē anima
 delectatione lætatur, & omnem tristitiam
 doloremque deponit, Qui ergo magna
 cupiunt, ad magna & perfecta accipienda
 disponunt, &c. aptè Bernardus existimat
 secundum magnitudinem desiderij, boni ma-
 gnitudinem obtineri. Eius verba sunt: ma-
 gna siquidem fides magna meretur, & qui-
 tenus in bonis Domini fiduciā pedem po-
 rexeris, eatenus possidebis. Philippo quoque
 secundum petitionem cordis sui ostensus
 est pater in filio, &c. Sed & Thomas iuxta
 desiderium cordis eius palpandum se pre-
 buit, & voluntate labiorum eius non fra-
 dauit eum, &c. Sicut enim Dominus secun-
 dum capacitatem visus & auditus, videnda
 & audienda proponit, ita secundum capaci-
 tatem desideriorum, dona sua & virtutes
 attribuit. Oculos itaque conijciamus in
 magna ut aliquando in animabus nostris
 magna perfectionis dona videamus. Qui ad
 magnam & celsam perfectionem mētis ad-
 spirant

Bern. ser
32. in
Cant.

Ioan. 14

Ioan. 20.

spirant, operæpretium est, ut minima quæque mala diffugiant, & paruulos defectus, non eò quod paruuli sunt, in seipsis curare contemnant. Omnia enim magna ex pusillis pendent, nec magna & mirabilia sunt, si non etiam minimas imperfectiones excludant. &c. Sanctitas magna, & magna perfectio, quæ magna pulchritudo animæ, & magna sapientia est, minimos defectus ac minimas, & vix apparentes (quantum potest) imperfectiones deuitat: & si magna perfectio magna charitas est, & magna charitas est magnus amor, & magnus ac ardēs amor, eum quem amamus, nec leuiter contristare permittit: quomodo eximiè amabimus Deum, & perfectam erga illum charitatem habebimus, quem quotidianis imperfectionibus lædere non veremur. Bernardus tanquam expertus casum aliorum bene ait. Mens Deo dicata, sic caueat minora vitia ut maiora: quia à minimis incipiunt, qui in maxima prouert. Audiamus igitur, & opere suscipiamus consilium sapientis: *Quali à* facie colubri fuge peccata. Qui enim sapiēs est, non tantum serpentem aut colubrum fugiet, sed etiam faciem colubri, id est. occasionem peccati & primum eius ingressum perhorrescet.

*Bern de
ordina
vit.*

Ecd. 21.

Da 5 Obli.